ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

7 martie 2013*

„Recurs — Procedură privind măsurile provizorii — Operațiuni de concentrare a întreprinderilor — Piața europeană a electricității — Preluarea controlului asupra Segebel SA de către EDF — Decizie prin care o operațiune de concentrare este declarată compatibilă cu piața comună, sub rezerva respectării angajamentelor asumate de EDF — Refuzul Comisiei de a acorda EDF prelungirea termenului stabilit pentru îndeplinirea anumitor angajamente ale acesteia — Noțiunile de urgență și de prejudiciu grav și ireparabil”

În cauza C-551/12 P(R),

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 57 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție al Uniunii Europene, introdus la 30 noiembrie 2012,

Électricité de France SA (EDF), cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de A. Creus Carreras și de A. Valiente Martin, abogados,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de C. Giolito și de S. Noë, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea primului avocat general, domnul N. Jääskinen,

pronunță prezenta

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, Électricité de France SA (EDF) (denumită în continuare „EDF”) solicită anularea Ordonanței președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 11 octombrie 2012, Électricité de France/Comisia (T-389/12 R, denumită în continuare „ordonanța atacată”), prin care acesta a respins cererea sa de măsuri provizorii referitoare la Decizia C(2012) 4617 final a Comisiei din 28 iunie 2012 (denumită în continuare „decizia în litigiu”), prin care s-a respins cererea de prelungire a termenului limită stabilit pentru îndeplinirea anumitor angajamente asumate, prevăzut în Decizia C(2009) 9059 din 12 noiembrie 2009, prin care s-a autorizat operațiunea de concentrare având ca obiect preluarea controlului exclusiv asupra activelor întreprinderii Segebel de către Électricité de France (cazul COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

* Limba de procedură: engleza.

Cadrul juridic, situația de fapt aflată la originea litigiului și procedura în fața judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii

2 Cadrul juridic și situația de fapt aflată la originea litigiului au fost rezumate la punctele 1-5 din ordonanța atacată în modul următor:

„1 Prin Decizia C(2009) 9059 din 12 noiembrie 2009, Comisia Comunităților Europene a autorizat în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi («Regulamentul CE privind concentrările») (JO L [24], p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201) operațiunea de concentrare având ca obiect preluarea de către reclamantă, [EDF], a controlului exclusiv asupra activelor întreprinderii belgiene Segebel, cu condiția ca reclamanta să respecte două angajamente pe care le propusese Comisiei pentru a înlătura îndoielile în ceea ce privește compatibilitatea operațiunii de concentrare cu piața comună (cazul COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

2 Prin cesionarea în iulie 2011 a proiectului Dils-Energie referitor la dezvoltarea unei centrale electrice, reclamanta și-a îndeplinit primul angajament.

3 Potrivit celui de al doilea angajament, reclamanta avea obligația de a ceda unui cumpărător adecvat un alt proiect referitor la dezvoltarea unei centrale electrice, proiectul Nest-Energie, în ipoteza în care nu ar fi luat, anterior datei de 30 iunie 2012, decizia definitivă de a investi ea însăși în acest proiect.

4 Invocând schimbări semnificative și durabile care ar fi avut loc pe piața belgiană a electricității după adoptarea deciziei de autorizare C(2009) 9059 și care ar fi fost imprevizibile în anul 2009, reclamanta s-a adresat Comisiei prin scrisoarea din 14 mai 2012, arătând că îi era imposibil, asemenea oricărui alt operator de pe piață, să ia o decizie finală de investiție cu privire la proiectul Nest-Energie înainte de expirarea termenului stabilit la 30 iunie 2012. Prin urmare, a solicitat Comisiei[, astfel cum îi permitea clauza de revizuire care figurează în secțiunea 4 din angajamente,] să îi acorde o prelungire a acestui termen până la 31 decembrie 2014.

5 Prin decizia [în litigiu], Comisia a refuzat să admită cererea de prelungire, acordându-i însă reclamantei un termen suplimentar de trei luni și jumătate, mai precis până la 15 octombrie 2012 [...]”

3 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 5 septembrie 2012, recurenta a introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu.

4 Prin acte separate, depuse la grefa Tribunalului în aceeași zi, recurenta a formulat o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, și o cerere de măsuri provizorii, solicitând președintelui Tribunalului:

— să dispună prelungirea termenului care îi fusese acordat pentru a lua o decizie definitivă de investiție sau pentru a ceda proiectul Nest-Energie, până la pronunțarea Tribunalului cu privire la acțiunea pe fond;

— să amâne soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată.

5 În observațiile sale scrise, Comisia a solicitat judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii să respingă cererea respectivă.

Ordonanța atacată

6 După ce a amintit la punctul 10 din ordonanța atacată că cele două condiții privind urgența și, respectiv, *fumus boni iuris* sunt cumulative, președintele Tribunalului a examinat mai întâi, începând cu punctul 13 din ordonanță, problema dacă condiția privind urgența este îndeplinită.

7 La punctul 14 din ordonanța atacată, el a subliniat că, în opinia EDF, urgența creată prin decizia în litigiu este inerentă naturii înseși a acesteia din urmă, deoarece o obligă să cedeze anumite active în favoarea unui concurent (potențial) și că, odată efectuată cesiunea, ar fi imposibil să se revină asupra ei. Tribunalul a adăugat că, potrivit argumentelor EDF, este aproape imposibil să se cuantifice prejudiciul astfel cauzat, deoarece EDF l-ar suporta în mod permanent și, în plus, o cesiune imediată ar reprezenta un risc serios de vânzare în pierdere.

8 După ce a amintit, la punctul 15 din ordonanța atacată, că eventualul caracter urgent al unei cereri de măsuri provizorii trebuie apreciat prin raportare la necesitatea de a se pronunța cu titlu provizoriu cu scopul de a evita ca partea care solicită măsurile provizorii să sufere un prejudiciu grav și ireparabil, președintele Tribunalului a subliniat la punctele 16-18 din ordonanța menționată că, atunci când prejudiciul invocat este de ordin financiar, măsurile provizorii solicitate se justifică dacă rezultă că, în lipsa acestor măsuri, reclamanta s-ar afla într-o situație care i-ar periclita viabilitatea financiară înaintea adoptării deciziei prin care se finalizează procedura pe fond sau că cotele sale de piață s-ar modifica într-o măsură importantă având în vedere în special dimensiunea și cifra de afaceri a întreprinderii sale, precum și caracteristicile grupului din care face parte. Prin urmare, în opinia președintelui Tribunalului, textul cererii de măsuri provizorii trebuie să conțină indicații concrete și precise, susținute prin documente detaliate care dau o imagine fidelă și globală a situației financiare a reclamantei și care permit să se aprecieze consecințele exacte care ar rezulta, probabil, din lipsa măsurilor solicitate.

9 La punctele 19-21 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a statuat că prejudiciul invocat în cauză trebuia în mod evident să fie calificat drept prejudiciu de ordin strict financiar, EDF limitându-se să manifeste îndoieli în ceea ce privește caracterul cuantificabil al acestuia. Astfel, el a constatat că EDF se abținuse să furnizeze în cererea de măsuri provizorii vreo informație cu privire la dimensiunea și la cifra de afaceri a întreprinderii sale și că, așadar, nu crease o imagine fidelă și globală a situației sale financiare. Pe de altă parte, președintele Tribunalului a subliniat că EDF nici nu menționase apartenența sa la grupul EDF și, cu atât mai puțin, nu precizase situația financiară a acestuia din urmă.

10 La punctele 22-24 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a concluzionat, prin urmare, că EDF nu demonstrase că prejudiciul financiar invocat era suficient de grav pentru a justifica dispunerea măsurilor provizorii solicitate. El a constatat că EDF nu dovedise că se afla într-o situație care i-ar periclita însăși existența sau i-ar modifica cotele de piață într-o măsură importantă. Prin urmare, președintele Tribunalului a considerat că urgența invocată nu este dovedită și că prejudiciul financiar invocat de reclamantă nu poate justifica dispunerea măsurilor provizorii solicitate.

11 În sfârșit, cu titlu suplimentar, președintele Tribunalului a adăugat, la punctele 25 și 26 din ordonanța atacată, că prejudiciul financiar invocat ar fi trebuit să fie mai mic decât costul investiției necesare pentru a realiza proiectul Nest-Energie, estimat la 800 de milioane de euro. Astfel, dat fiind că, potrivit unor surse publice, mai precis raportul 2011 publicat de grupul EDF pe pagina sa de internet, cifra de afaceri globală a grupului se ridica în anul 2011 la mai mult de 65 de miliarde de euro, președintele Tribunalului a statuat că părea exclus ca prejudiciul cauzat reclamantei fie prin cesiunea activelor societății cu sarcini în dezvoltarea proiectului Nest-Energie, fie prin decizia definitivă de a continua ea însăși investiția în acest proiect să poată fi calificat drept grav.

12 La punctele 27 și 28 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii formulată de EDF pentru lipsa urgenței, fără să mai examineze caracterul ireparabil al prejudiciului invocat.

Procedura în fața Curții și concluziile părților:

13 EDF solicită Curții:

— anularea ordonanței atacate și dispunerea măsurilor provizorii solicitate Tribunalului în cadrul cauzei T-389/12 R, mai precis amânarea datei la care EDF trebuie să ia o decizie definitivă de investiție sau să cedeze proiectul Nest-Energie până la pronunțarea hotărârii Tribunalului cu privire la acțiunea în anulare formulată împotriva deciziei în litigiu,

— în subsidiar, anularea ordonanței atacate și trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare,

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și

— organizarea unei ședințe pentru clarificarea diferitelor chestiuni de drept în cauză.

14 În observațiile depuse la grefa Curții la 21 decembrie 2012, Comisia solicită respingerea recursului de către Curte sau, în subsidiar, respingerea cererii de măsuri provizorii și obligarea EDF la plata cheltuielilor de judecată.

15 La 28 ianuarie 2013, pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebări au fost ascultate în ședința de audiere a pledoariilor solicitată de recurentă.

Cu privire la recurs

16 În susținerea recursului, EDF invocă cinci motive întemeiate, respectiv, pe:

— o încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă;

— o încălcare a dreptului la un proces echitabil;

— o încălcare a principiului egalității de tratament;

— o eroare de apreciere a noțiunii juridice de urgență;

— în subsidiar, o eroare vădită de apreciere a faptelor pertinente pentru stabilirea noțiunii juridice de urgență.

17 Trebuie analizat mai întâi al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de drept cu privire la noțiunea de urgență, care este împărțit în trei aspecte.

18 În primul rând, EDF reproșează președintelui Tribunalului că a considerat că condițiile necesare pentru dispunerea măsurilor provizorii, mai precis cele privind *fumus boni iuris* și urgența, sunt complet distincte, deși în realitate ar fi interdependente, astfel încât *fumus boni iuris*, foarte accentuat în speță, ar fi trebuit să aibă o incidență asupra aprecierii condiției privind urgența.

19 În al doilea rând, ordonanța atacată ar fi afectată de o eroare în ceea ce privește noțiunea „prejudiciu grav”. Potrivit jurisprudenței, un prejudiciu grav ar fi doar un prejudiciu care nu poate fi neglijat. Analiza urmată de președintele Tribunalului în această ordonanță ar însemna practic să se considere

în mod neîntemeiat că un prejudiciu cauzat unei mari întreprinderi nu ar fi niciodată grav. EDF invocă în susținerea argumentării sale Ordonanța președintelui Curții din 16 ianuarie 1975, Johnson & Firth Brown/Comisia (3/75 R, Rec., p. 1), prin care acesta i-a admis reclamantei măsura provizorie solicitată, suspendând obligația British Steel Corporation de a revinde anumite active. EDF mai subliniază că, în cadrul cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 2002, Schneider Electric/Comisia (T-77/02, Rec., p. II-4201), Comisia a recunoscut în mod implicit urgența situației în care întreprinderea în cauză era obligată să revândă acțiuni deja dobândite, având în vedere că încheiase un acord amiabil cu această întreprindere, prin care se prelungea termenul pentru realizarea acestei revânzări.

20 În al treilea rând, președintele Tribunalului ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a calificat prejudiciul suferit de EDF ca fiind „de ordin strict financiar”.

21 În această privință, în măsura în care prin primul aspect al celui de al patrulea motiv recurenta susține că condițiile necesare pentru dispunerea măsurilor provizorii sunt interdependente, astfel încât *fumus boni iuris*, pretins a fi foarte accentuat în speță, ar fi trebuit să aibă o incidență asupra aprecierii condiției privind urgența, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței și astfel cum a amintit președintele Tribunalului la punctul 10 din ordonanța atacată, aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse din moment ce una dintre ele lipsește [Ordonanța președintelui Curții din 14 octombrie 1996, SCK și FNK/Comisia, C-268/96 P(R), Rec., p. I-4971, punctul 30, Ordonanța președintelui Curții din 17 decembrie 1998, Emesa Sugar/Comisia, C-364/98 P(R), Rec., p. I-8815, punctul 47, și Ordonanța președintelui Curții din 25 octombrie 2012, Hassan/Consiliul, C-168/12 P(R), punctul 22].

22 În cadrul acestui examen de ansamblu, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dispune de o largă putere de apreciere și este liber să stabilească, ținând cont de particularitățile speței, modul în care aceste diferite condiții trebuie să fie verificate, precum și ordinea acestei examinări, din moment ce nicio normă de drept al Uniunii nu îi impune un plan de analiză prestabilit în cadrul căreia trebuie apreciată necesitatea de a dispune măsuri provizorii [Ordonanța președintelui Curții din 19 iulie 1995, Comisia/Atlantic Container Line și alții, C-149/95 P(R), Rec., p. I-2165, punctul 23, precum și Ordonanța președintelui Curții Emesa Sugar/Comisia, citată anterior, punctul 44].

23 Astfel, nu este exclusă posibilitatea ca judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, atunci când consideră oportun, să țină seama de caracterul mai mult sau mai puțin serios al motivelor invocate pentru a stabili un *fumus boni iuris* în cadrul evaluării sale privind urgența și, eventual, al evaluării comparative a intereselor prezente (Ordonanța Hassan/Consiliul, citată anterior, punctul 24; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 23 februarie 2001, Austria/Consiliul, C-445/00 R, Rec., p. I-1461, punctul 110).

24 Cu toate acestea, deși caracterul mai mult sau mai puțin serios al *fumus boni iuris* nu este lipsit de influență asupra aprecierii privind urgența, totuși, în conformitate cu dispozițiile articolului 104 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, este vorba despre două condiții distincte care guvernează obținerea unei suspendări a executării, astfel încât reclamantul continuă să fie ținut să demonstreze de asemenea iminența unui prejudiciu grav și ireparabil [a se vedea Ordonanța președintelui Curții din 31 ianuarie 2011, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P-R, punctul 27, și Ordonanța președintelui Curții din 19 iulie 2012, Akhras/Consiliul, C-110/12 P(R), punctul 26].

25 În aceste condiții, trebuie arătat că, chiar dacă președintele Tribunalului ar fi examinat și chiar ar fi acceptat existența unui *fumus boni iuris*, această circumstanță nu l-ar fi scutit de examinarea condiției privind urgența și nu ar fi putut în sine să conducă la admiterea măsurilor provizorii solicitate (Ordonanța Hassan/Consiliul, citată anterior, punctul 26).

26 În consecință, punctul 13 din ordonanța atacată, potrivit căruia trebuie analizat mai întâi dacă condiția privind urgența este îndeplinită, nu este afectat de nicio eroare de drept. În consecință, primul aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins.

27 Prin cel de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, recurenta susține că ordonanța atacată este afectată de o eroare de drept în ceea ce privește noțiunea „prejudiciu grav”. Ea susține în special că analiza urmată de președintele Tribunalului în această ordonanță înseamnă practic să se considere în mod neîntemeiat că un prejudiciu cauzat unei mari întreprinderi nu ar fi niciodată grav.

28 În această privință, trebuie amintit că președintele Tribunalului a enunțat mai întâi, la punctele 16-19 din ordonanța atacată, premisa potrivit căreia, pentru a dovedi caracterul grav și ireparabil al unui prejudiciu financiar pe care l-ar putea suferi, un reclamant trebuie să furnizeze în textul cererii sale de măsuri provizorii indicații concrete și precise, susținute prin documente detaliate, care permit să se creeze o imagine fidelă și globală a situației sale financiare și să se aprecieze astfel consecințele exacte care ar rezulta, probabil, din lipsa măsurilor solicitate.

29 În continuare, la punctele 20 și 21 din această ordonanță, președintele Tribunalului a constatat că recurenta se abținuse să furnizeze în cererea de măsuri provizorii vreo informație cu privire la dimensiunea și la cifra de afaceri a întreprinderii sale. În sfârșit, el a subliniat că recurenta nici nu menționase apartenența sa la grupul EDF și, cu atât mai puțin, nu precizase situația financiară a acestuia din urmă. Tribunalul a dedus de aici la punctul 22 din ordonanța menționată că recurenta nu demonstrase că prejudiciul financiar invocat era suficient de grav pentru a justifica dispunerea măsurilor provizorii solicitate și, astfel, Tribunalul a subliniat la punctul 27 din aceeași ordonanță că, prin urmare, nu rezulta a fi necesar să se examineze caracterul ireparabil al prejudiciului invocat.

30 Trebuie să se constate că acest raționament este afectat de o eroare de drept în ceea ce privește noțiunea „prejudiciu grav”.

31 Pe de o parte, considerând că nu este în măsură să aprecieze gravitatea prejudiciului financiar invocat de recurentă în cererea sa de măsuri provizorii, în lipsa unor date susceptibile să creeze o imagine fidelă și globală a situației financiare a acesteia, președintele Tribunalului își întemeiază raționamentul pe o concepție întru totul relativă a acestei noțiuni de gravitate. Astfel, acest raționament presupune că întotdeauna este indispensabil să se poată compara cuantumul oricărui prejudiciu financiar invocat cu dimensiunea întreprinderii care l-ar suferi în lipsa adoptării măsurilor provizorii solicitate. Or, această situație nu se regăsește în cazul unei cereri precum cea formulată de recurentă în prezenta cauză, care nu este întemeiată pe situația financiară a acesteia din urmă, ci în esență pe obligația de a face o alegere comercială într-un termen pretins a fi inoportun.

32 Desigur, dimensiunea întreprinderii recurente poate avea o incidență asupra aprecierii privind gravitatea prejudiciului financiar invocat, acesta fiind cu atât mai grav în cazul în care este important în raport cu această dimensiune și cu atât mai puțin grav în caz contrar. Astfel, în anumite circumstanțe, argumentele privind gravitatea unui prejudiciu invocat pot fi îndepărtate pe baza unei simple comparații între acesta și cifra de afaceri a întreprinderii care ar putea suferi prejudiciul (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 26 februarie 1981, Arbed și alții/Comisia, 20/81 R, Rec., p. 721, punctul 14, precum și Ordonanța președintelui Curții din 23 mai 1990, Comos-Tank și alții/Comisia, C-51/90 R și C-59/90 R, Rec., p. I-2167, punctele 25 și 26).

33 Nu este exclus însă ca un prejudiciu financiar în mod obiectiv considerabil și care ar rezulta din obligația de a face în mod definitiv o alegere comercială importantă într-un termen inoportun să poată fi considerat „grav” și chiar ca gravitatea unui astfel de prejudiciu să poată fi considerată evidentă, inclusiv în lipsa unor informații cu privire la dimensiunea întreprinderii. Prin urmare, circumstanța potrivit căreia recurenta nu a furnizat, în cererea de măsuri provizorii, informații cu

privire la dimensiunea întreprinderii din care face parte nu este suficientă în sine pentru a fundamenta respingerea acestei cereri pentru motivul că recurenta nu a dovedit gravitatea prejudiciului invocat.

34 Pe de altă parte, în măsura în care ordonanța atacată se bazează la punctul 22 pe faptul că recurenta nu a dovedit în special că, în conformitate cu cerințele impuse prin jurisprudența citată la punctul 16 din această ordonanță, în lipsa măsurilor provizorii solicitate s-ar afla într-o situație care i-ar periclita însăși existența sau i-ar modifica cotele de piață într-o măsură importantă, aceste cerințe fac parte prin natura lor mai curând din noțiunea de caracter ireparabil al prejudiciului invocat decât din noțiunea de gravitate a acestuia din urmă. Dat fiind că ordonanța atacată este întemeiată în exclusivitate pe faptul că existența unui prejudiciu grav nu ar fi dovedită, fără să se fi examinat caracterul ireparabil al acestuia, cerințele respective nu sunt pertinente pentru aprecierea temeiniciei raționamentului urmat în ordonanța menționată.

35 Întrucât al doilea aspect al celui de al patrulea motiv este întemeiat, ordonanța atacată trebuie, în consecință, să fie anulată în măsura în care judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii a săvârșit o eroare de drept în ceea ce privește noțiunea „prejudiciu grav”. Așadar, nu este necesar să se analizeze al treilea aspect al celui de al patrulea motiv și nici primul, al doilea, al treilea și al cincilea motiv.

36 În temeiul articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care Curtea anulează decizia Tribunalului, aceasta poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.

37 Dispoziția sus-menționată se aplică și în cazul recursurilor formulate conform articolului 57 al doilea paragraf din statutul Curții [a se vedea Ordonanța președintelui Curții din 29 ianuarie 1997, Antonissen/Consiliul și Comisia, C-393/96 P(R), Rec., p. I-441, punctul 45, precum și Ordonanța președintelui Curții din 14 iunie 2012, Qualitest FZE/Consiliul, C-644/11 P(R), punctul 59].

38 Având în vedere că litigiul este în stare de judecată, trebuie să ne pronunțăm cu privire la cererea de măsuri provizorii depusă de EDF.

Cu privire la cererea de măsuri provizorii

39 Articolul 104 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că cererile de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care determină urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”. Pe de altă parte, o cerere de măsuri provizorii trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite în sine pârâtului să își pregătească observațiile, iar judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii să se pronunțe asupra cererii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații, fiind necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii de măsuri provizorii [Ordonanța președintelui Curții din 30 aprilie 2010, Ziegler/Comisia, C-113/09 P(R), punctul 13].

40 Revine reclamantului sarcina să facă dovada că nu poate aștepta finalizarea procedurii aferente acțiunii pe fond fără să suporte un prejudiciu grav și ireparabil (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 4 decembrie 1991, Matra/Comisia, C-225/91 R, Rec., p. I-5823, punctul 19, precum și Ordonanța președintelui Curții SCK și FNK/Comisia, citată anterior, punctul 30). Deși iminența prejudiciului nu trebuie dovedită cu certitudine absolută, realizarea acestuia trebuie totuși să poată fi prevăzută cu un grad de probabilitate suficient [Ordonanța din 29 iunie 1993, Germania/Consiliul, C-280/93 R, Rec., p. I-3667, punctele 32 și 34, precum și Ordonanța președintelui Curții din 14 decembrie 1999, HFB și alții/Comisia, C-335/99 P(R), Rec., p. I-8705, punctul 67].

41 În plus, în cazul unei cereri de suspendare a executării unui act al Uniunii, dispunerea măsurii provizorii solicitate nu se justifică decât dacă actul în discuție constituie cauza determinantă a prejudiciului grav și ireparabil invocat (Ordonanțele citate anterior Akhras/Consiliul, punctul 44, și Hassan/Consiliul, punctul 28). Deși, în prezenta cauză, cererea de măsuri provizorii nu vizează în mod formal să se dispună suspendarea executării unui act, este necesar să se constate că măsura provizorie solicitată se aseamănă cu o astfel de suspendare, având în vedere că recurenta dorește să dispună de un termen suplimentar de mai mult de doi ani pentru a alege între opțiunile prevăzute în angajamentul pe care și l-a asumat în ceea ce privește proiectul Nest-Energie. În consecință, această măsură provizorie nu poate fi adoptată decât dacă refuzul Comisiei de a acorda recurentei prelungirea solicitată de reclamantă trebuie considerat ca fiind cauza determinantă a prejudiciului grav și ireparabil invocat.

42 În această privință, trebuie arătat, mai întâi, că partea din cererea de măsuri provizorii referitoare la prejudiciul grav și ireparabil pe care l-ar suferi recurenta nu cuprinde nicio estimare a importanței prejudiciului invocat și privește exclusiv consecințele care vor rezulta în opinia recurentei din vânzarea imediată a proiectului Nest-Energie, în afară de consecințele care ar rezulta, eventual, dintr-o decizie de a investi în acest proiect, deși, în conformitate cu angajamentul în cauză, recurenta putea alege între aceste două opțiuni. Pe de altă parte, în ceea ce privește urgența, recurenta afirmă în cererea sa de măsuri provizorii că „urgența creată prin decizia [în litigiu] care impune deschiderea unei proceduri de cesiune anterior datei de 16 octombrie 2012 este inerentă însești naturii sale, deoarece obligă o societate, EDF, să cedeze anumite active în favoarea unui concurent (potențial), un cumpărător adecvat”.

43 Din cererea de măsuri provizorii, interpretată în ansamblu, rezultă însă că prejudiciul invocat de recurentă constă în faptul că trebuie să aleagă anterior datei de 30 iunie 2012, termen amânat la 15 octombrie 2012 prin decizia în litigiu, între cele două opțiuni prevăzute de cel de al doilea angajament al său, mai precis, pe de o parte, cesiunea proiectului Nest-Energie către un cumpărător adecvat sau, pe de altă parte, adoptarea unei decizii definitive de a investi ea însăși în acest proiect, deși fiecare dintre aceste opțiuni presupunea, după cum pretinde, realizarea unei pierderi financiare pentru ea. Astfel, recurenta susține că, întrucât investiția în proiectul Nest-Energie reprezintă un cost estimat la 800 de milioane de euro, ar putea acoperi costurile sale anuale fixe și variabile, dar în mod cert nu ar acoperi investiția inițială și nu ar atinge pragul de rentabilitate impus, în timp ce o cesiune imediată a proiectului către un concurent ar reprezenta un risc serios de vânzare în pierdere și ar fi ireversibil întrucât recurenta ar pierde oportunitatea de a investi ea însăși în proiect.

44 În pofida acestei interpretări a cererii de măsuri provizorii, este necesar să se constate că recurenta nu a invocat elemente care să dovedească existența unui prejudiciu grav a cărui realizare ar putea fi prevăzută cu un grad de probabilitate suficient, în conformitate cu cerințele care rezultă din jurisprudența amintită la punctele 39 și 40 din prezenta ordonanță.

45 Astfel, recurenta nu furnizează vreo indicație pertinentă, în cererea sa de măsuri provizorii, în ceea ce privește natura și importanța prejudiciului pe care l-ar putea suferi în vreuna dintre ipotezele care corespund celor două opțiuni între care avea libertatea de a face o alegere. Astfel cum a subliniat Comisia în ședința de audiere a pledoariilor, trebuie să se considere că valoarea actuală a proiectului în cauză, care depinde, de altfel, în mare măsură de perspectivele de rentabilitate a acestuia, este în principiu echivalentă cu prețul pe care ar fi dispus să îl plătească un cumpărător în cazul cesiunii acestuia în cadrul unei proceduri de retragere a investiției, orice altă apreciere a acestei valori conținând în mod necesar un element pur speculativ. Această constatare presupune că realizarea unei vânzări imediate a proiectului Nest-Energie de către recurentă nu îi va produce în principiu niciun prejudiciu, având în vedere că prin această vânzare va percepe o sumă care corespunde valorii actuale a bunului său.

46 Întrucât recurenta consideră însă, în primul rând, că condițiile actuale ale pieței nu i-ar permite să ia o decizie pozitivă de a investi în proiect anterior datei de 30 iunie 2012 și nici chiar anterior datei de 15 octombrie 2012 și, în al doilea rând, că vânzarea proiectului Nest-Energie în aceste condiții implică

realizarea unei pierderi, argumentele sale întemeiate pe producerea unui prejudiciu grav și ireparabil se bazează, așadar, în ceea ce privește fiecare dintre aceste direcții de acțiune posibile, pe presupunerea potrivit căreia perspectivele de rentabilitate a proiectului în cauză se pot doar ameliora și valoarea actuală a acestuia din urmă este anormal de scăzută.

47 În consecință, prejudiciul invocat nu există decât dacă condițiile pieței belgiene a electricității evoluează în sens pozitiv din punctul de vedere al producătorilor de electricitate până la finalul anului 2014, astfel încât recurenta ar putea să investească în proiectul Nest-Energie sau să îl vândă în condiții de piață mai propice pentru aceste operațiuni. În caz contrar, recurenta nu va suferi niciun prejudiciu întrucât posibilitatea de a aștepta finele anului 2014 pentru a-și face alegerea nu va îi va fi utilă, având în vedere că va fi obligată să facă o alegere în condiții de piață similare, chiar mai nefavorabile, față de condițiile actuale.

48 În aplicarea principiilor jurisprudenței amintite la punctul 40 din prezenta ordonanță, un prejudiciu precum cel invocat în prezenta cauză, la fel ca și importanța și gravitatea acestuia, nu poate fi considerat suficient de previzibil decât dacă se dovedește că este probabilă survenirea viitoare a circumstanțelor aflate la originea acestui prejudiciu, mai precis evoluția pozitivă scontată a pieței belgiene a electricității. În consecință, revenea în sarcina recurentei, dacă intenționa să se bazeze pe gravitatea unui astfel de prejudiciu pentru a dovedi urgența cererii sale de măsuri provizorii, să furnizeze argumente și probe susceptibile să facă dovada că probabil piața belgiană a electricității urma să evolueze în sens pozitiv din punctul de vedere al producătorilor de electricitate până la finalul anului 2014, și aceasta într-o astfel de măsură încât va avea posibilitatea să facă alegerea comercială pe care i-o impune angajamentul în cauză în condiții semnificativ mai favorabile dacă s-ar dispune măsura provizorie solicitată.

49 În această privință, este necesar să se constate că recurenta nu a furnizat astfel de argumente și nici astfel de probe în cererea sa de măsuri provizorii. Dimpotrivă, recurenta a calificat drept „semnificative și durabile” schimbările produse pe piața belgiană a electricității între anii 2009 și 2012, care s-ar afla la originea situației actuale a acestei piețe.

50 Pe de altă parte, recurenta nu a arătat, în cererea sa de măsuri provizorii, nici motivele pentru care consecințele pretins negative care rezultă pentru ea din faptul că era obligată în cursul anului 2012 să facă alegerea comercială pe care trebuia să o facă între cesiunea proiectului Nest-Energie și adoptarea unei decizii definitive de a investi în acesta constituie un prejudiciu grav care ar fi cauzat în mod determinant de refuzul Comisiei de a prelungi termenul prevăzut pentru a face această alegere.

51 Astfel, deși o decizie de prelungire a termenului stabilit în angajamentul în cauză ar fi permis, desigur, amânarea, chiar evitarea acestor consecințe, trebuie constatat că evoluția pieței belgiene a electricității între anul 2009 și anul 2012, precum și alegerea inițială a reclamantei înseși, din anul 2009, de a-și asuma acest angajament sunt cauze la fel de directe ale acestor consecințe. De altfel, dacă termenul prevăzut inițial ar fi fost diferit sau dacă evoluția pieței în discuție ar fi fost diferită, cererea de amânare și decizia în litigiu aflate la originea prezentei proceduri nu ar mai fi fost necesare. În consecință, refuzul Comisiei de a prelungi acest termen nu poate fi considerat cauza determinantă a prejudiciului invocat, în sensul jurisprudenței citate la punctul 41 din prezenta ordonanță.

52 Din considerațiile precedente rezultă că recurenta nu a dovedit că poate suferi un prejudiciu grav din cauza neadoptării măsurilor provizorii solicitate.

53 Trebuie adăugat că, în prezenta cauză, în orice caz, prejudiciul invocat nu poate fi calificat drept ireparabil.

54 Atunci când prejudiciul invocat este de ordin financiar, măsurile provizorii solicitate se justifică dacă rezultă că, în lipsa acestor măsuri, recurenta s-ar afla într-o situație care i-ar periclita viabilitatea financiară înaintea adoptării deciziei prin care se finalizează procedura pe fond sau că cotele sale de

piață s-ar modifica într-o măsură importantă având în vedere în special dimensiunea și cifra de afaceri a întreprinderii sale, precum și caracteristicile grupului din care face parte [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 15 aprilie 1998, Camar/Comisia și Consiliul, C-43/98 P(R), Rec., p. I-1815, punctul 36].

55 În prezenta cauză, întrucât criteriul privind pierderea cotelor de piață nu este pertinent, trebuie analizat dacă, în lipsa măsurii provizorii solicitate, recurenta s-ar afla într-o situație care i-ar periclita viabilitatea financiară.

56 Or, prejudiciul invocat este stabilit în termeni de vânzare în pierdere și de regres al previziunilor privind rentabilitatea referitoare la o investiție al cărei cuantum nu se ridică decât la 800 de milioane de euro, în timp ce din surse publice, mai precis din raportul 2011 publicat de grupul EDF pe pagina sa de internet, rezultă că în anul 2011 cifra de afaceri globală a acestui grup se ridica la mai mult de 65 de miliarde de euro.

57 Având în vedere această putere financiară a grupului EDF, este necesar să se arate că prejudiciul cauzat recurentei, fie prin cesiunea activelor societății cu sarcini în dezvoltarea proiectului Nest-Energie, fie prin decizia definitivă de a continua ea însăși investiția în acest proiect, nu poate periclita viabilitatea financiară a recurentei.

58 Această constatare nu poate fi infirmată de argumentele prezentate de recurentă în cadrul celui de al cincilea motiv de recurs, potrivit cărora pentru aprecierea gravității prejudiciului invocat în prezenta cauză o comparație între cifra de afaceri mondială a grupului EDF, mai precis 65 de miliarde de euro, și costul investiției în cauză, mai precis 800 de milioane de euro, este în esență lipsită de pertinență. Dimpotrivă, trebuie să se constate că o astfel de comparație este în orice caz pertinentă în cadrul unei aprecieri a caracterului ireparabil al acestui prejudiciu. Astfel, un prejudiciu care rezultă din pierderile susceptibile de a fi realizate în contextul unei investiții al cărei cost ar fi de 800 de milioane de euro nu poate periclita viabilitatea financiară a unei întreprinderi a cărei cifră de afaceri se ridică la mai mult de 65 de miliarde de euro.

59 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul referitor la faptul că ar fi imposibil să se cuantifice prejudiciul invocat și, prin urmare, el ar fi ireparabil, acesta nu poate fi admis, având în vedere că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 42-49 din prezenta ordonanță, recurenta nu a expus în mod corespunzător în cererea sa de măsuri provizorii natura și importanța acestui prejudiciu.

60 Desigur, un prejudiciu de ordin financiar este considerat ireparabil dacă nu poate fi despăgubit în totalitate, situație care se poate regăsi în cazul în care prejudiciul, deși se produce, nu poate fi cuantificat (Ordonanța Comos-Tank și alții/Comisia, citată anterior, punctul 24).

61 Cu toate acestea, nu este posibil să se aprecieze dacă un prejudiciu poate fi cuantificat din moment ce natura și importanța acestuia nu sunt precizate, în măsura posibilităților, în cererea de măsuri provizorii. Astfel, recurentei îi revine sarcina de a furniza argumente și probe precise și convingătoare în această privință dacă intenționează să se întemeieze pe această jurisprudență, ceea ce nu a făcut în prezenta cauză.

62 În consecință, nu s-a dovedit că prejudiciul invocat de EDF ar putea fi calificat drept ireparabil.

63 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recurenta nu a dovedit caracterul urgent al dispunerii măsurilor provizorii solicitate. În consecință, cererea sa de măsuri provizorii trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

64 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

65 În temeiul articolul 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

66 În prezenta cauză, trebuie să se decidă că fiecare dintre părți suportă propriile cheltuieli de judecată efectuate în fața Curții în cadrul prezentei proceduri de recurs.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

1) Anulează punctul 1 din dispozitivul Ordonanței președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 11 octombrie 2012, Électricité de France/Comisia (T-389/12 R).

2) Respinge cererea de măsuri provizorii.

3) Électricité de France SA (EDF) și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată efectuate în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene în cadrul prezentului recurs.

Semnături